

ἐξέληται τῆς φυλακῆς. Ἀπεφυλακίσθη λοιπόν, ἀλλ' ἀντὶ νὰ συμπληρώσῃ τὰ ζητούμενα κατέφυγεν εἰς τὸν συγγενῆ του Ἰάκωβον καὶ ἐπεκαλέσατο δι' αὐτοῦ δικαιοσύνην παρὰ τοῦ πρίγκιπος Φλωρεντίου. Ὁ Φλωρέντιος ὅμως, εἴτε χαρίζομενος πρὸς τὸν Οὐάλτερον εἴτε εἰλικρινῶς πιστεύων εἰς τὰς κατηγορίας αὐτοῦ, ἐκώφευεν, ὥστε ὁ Φώτιος ἀπεφάσισε νὰ αὐτοδικήσῃ. Δυστυχῶς ἀντὶ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Οὐάλτερον ἐγένετο ἐκ παραδρομῆς αἴτιος τοῦ θανάτου ἐνὸς τῶν χρηστοτέρων φράγκων δυναστῶν, τοῦ βαρῶνου Βοστίτζης Γουίδωνος Σαρπινύ. Τῶντι τὴν ἀνοιξὶν τοῦ 1295 ὁ Γουίδων ἐρχόμενος διὰ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου εἰς Κόρινθον, ἵνα χαιρετίσῃ τὸν Λειδεκέρην, ἀπεβίβάσθη εἰς τὸν λιμενίσκον τοῦ ἁγίου Νικολάου τῆς Συκῆς (St Nicolas au Figuier) μετὰ δύο μόνον ἱππέων καὶ τεσσάρων ἀκολούθων, ἵνα γευματίσῃ αὐτόθι ἐν ἀνέσει παρὰ τινι κρήνῃ. Συνέπεσε δὲ νὰ παραμονεύῃ αὐτόθι ὁ Φώτιος καὶ ὑποθέσας ὅτι ἔχει πλησίον τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ ὥρμησε καὶ ἐπλήγωσεν αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς διὰ τοῦ ξίφους φωνάζων «ἰδοὺ ἡ πληρωμὴ σου, κύρ Οὐάλτερε». Καὶ ἐνόησε μὲν ἀμέσως τὸ λάθος καὶ ἔπεσε θρηγῶν εἰς τοὺς πόδας τοῦ πληγωθέντος καὶ ζητῶν συγγνώμην ἀλλ' ἡ πληγὴ ὑπῆρξε καιρία καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Γουίδων ἀπέθανεν. Ὁ Φλωρέντιος ἔξω φρενῶν γενόμενος ἠθέλησε κατ' ἀρχὰς νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς Ἕλληνας τῶν Καλαβρῦτων ὡς πρωταίτιους τοῦ φόνου, ἀλλ' ἀνεχαιτίσθη ἔπειτα ὑπὸ τῶν συνετιωτέρων αὐτοῦ συμβούλων καὶ ἀπῆλθε παρὰ τοῦ ἐν Μυσθρᾷ ἐδρεύοντος στρατηγοῦ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἐκεῖ καταφυγόντα δολοφόνον. Ὁ στρατηγὸς ὅμως ἀπεκρίθη ὅτι κυρίως ὑπεύθυνος ἐπὶ τοῖς γενομένοις ἦτο ὁ πλεονέκτης Οὐάλτερος καὶ ὅτι πρὸ πάντων αὐτὸς ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ. Ἐντεῦθεν καὶ ἐξ ἄλλων παρομοίων συγκρούσεων ἐπανελήφθησαν αἱ μεταξὺ αὐτοκρατορικῶν καὶ Φράγκων ἐχθροπραξίαι τῷ 1296, ἐνῶ δὲ ὁ Φλωρέντιος ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιδιώξῃ πάσῃ δυνάμει τὸν πόλεμον τοῦτον αἴφνης ἀπέθανε τῇ 23 Ἰανουαρίου 1297.

Ὁ θάνατος αὐτοῦ ἐγένετο πρόξενος πολλῆς ζημίας εἰς τὸν ἐν Ἑλλάδι φραγκισμόν. Ἐπὶ τινα χρόνον ἐκυβέρνησε τὴν Ἀχαΐαν κατὰ τὰ πρόσυντεθειμένα πρὸς τὸν ἀνδεγαυικὸν οἶκον ἡ χήρα αὐτοῦ Ἰσαβέλλα Βιλλεαρδουίνου. Ἄλλ' ἡ γυνὴ αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ περιστείλῃ τὰς πρὸ καιροῦ ὑφισταμένας ἐσωτερικὰς ἀνωμαλίας καὶ διενέξεις. Ὁ δούξ τῶν Ἀθηνῶν εἶχε, ζῶντος ἔτι τοῦ Φλωρεντίου, ἀποποιηθῆ τοῦ νὰ ὁμοσῇ πίστιν εἰς αὐτόν ἦτο δὲ τότε δούξ τῶν Ἀθηνῶν ὁ τοῦ Γουλιέλμου Α' υἱὸς Γουίδων Β' Λαρόσης (1287—1308), ὅστις ἀνήλικος ὢν ἐπετροπεύετο ὑπὸ τῆς ἐλληνίδος αὐτοῦ μητρὸς Ἑλένης Ἀγγέλου, θυγατρὸς τοῦ Σεβαστοκράτορος Ἰωάννου τοῦ Α', τοῦ ἀρχόντος τῶν νέων Πατρῶν. Μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἡ Ἑλένη, ἣτις ἦτο ἔτι νέα, ἐνυμφεῦθη τῷ 1291 τὸν Οἰγῶνα Βρυέννιον, κύριον ὄντα τοῦ ἡμίσεος τῆς Καρυταίνης, ὅστις ἀγέρωχος ὢν ἀπεποιήθη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ Φλωρεντίου ἐντεῦθεν δὲ παρήχθη μακρὰ διάστασις, ἣτις δὲν ἔπαυσεν οὔτε μετὰ τὸν ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Φλωρεντίου συμβάντα θάνατον τοῦ Βρυεννίου, καίτοι ὁ ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἠλικιωθεὶς Γουίδων Β' συνεζεύχθη τὴν θυγατέρα τῆς Ἰσαβέλλας Ματθίλδην τὴν Ἐννεγαυικὴν διότι ὁ γάμος οὗτος ἐγένετο παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως Καρόλου τοῦ Β', ὅστις κατ' ἀρχὰς ἀπεφῆναι αὐτὸν ἄκυρον καὶ δὲν συνήνεσε νὰ τον ἀναγνωρίσῃ εἰμὴ τῷ 1300.

Τὰ τοῦ γάμου τούτου τοῦ δουκὸς τῶν Ἀθηνῶν εἶναι πολυειδῶς ἀξιωμακόμενα. Τοῦ γάμου προηγήθησαν αἱ τελεταὶ καθ' ἃς προεχειρίσθη εἰς ἱππότην ὁ ἐνηλικιωθεὶς Γουίδων Β', αἱ δὲ τελεταὶ αὗται, περιγραφόμεναι ὑπὸ τοῦ συγχρόνου ἰσπανοῦ χρονογράφου Μουντιάνερ, μαρτυροῦσι καὶ αὐτὶς ὅποια τις ἦτο ἡ λαμπρότης τῆς αὐτῆς τοῦ δουκὸς τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Μουντιάνερ, ἀφοῦ βεβαίωι ὅτι ὁ δούξ τῶν Ἀθηνῶν ἦτο εἰς